

[Krag.]

overalt, saaledes at Opholdskommunen, naar den ikke er legal eller ingen Pligt har, sandelig ikke har behov at handle i Blinde i saadanne Sager.

Imidlertid glæder det mig, at den højtærede Minister har udtalt om Skønnet og Forsørgelsesmaaden, hvor den ikke er givet efter selve Trangstilsfældets Art, at Hovedregelen skal være, at større forbigaaende Hjælp skal foretrækkes for den mindre, hvis man kan frygte, at denne bliver af mere varig Karakter. Det er jeg fuldkommen bekendt med. Jeg forstod, at den ærede socialdemokratiske Ordfører mente, at hvis jeg nærede den Opfattelse, at der ikke gennem Fattigvæsenet var ydet Hjælp til Arbejdsredskaber og det meget andet, som betingede, at Hjælpen dog antog betragtelige Dimensioner, var jeg fejl afmarcheret. Nej, det har jeg aldrig antaget, jeg har vidst god Besked om dette, men jeg er ganske vist først gennem Direktøren for Københavns Forsørgelsesvæsen blevet oplyst om, at man kan give Barberstuer, Karruseller og Hestekøretøjer til Folk, der søger Fattighjælp. Det er jeg først nu blevet oplyst om, og jeg maa udtale min uforbeholdne Tilfredshed med, at den højtærede Minister gennem sit Forslag her gør Ende paa denne Form for Vældighed. Den højtærede Minister siger jo nemlig nu om denne større forbigaaende Hjælp, at den kan strække sig til mindre Arbejdsredskaber, som ikke er synderligt bekostelige, og Ministeren nævner Værktøj, Rulle, Symaskine og lignende, derimod ikke Bohave paa Afbetaling, altsaa ikke Klaverer — det maa Københavns Hjælpekasse se at mærke sig i den kommende Tid —, og heller ikke kan der ydes Hjælp til Oprettelse af Forretninger, og dermed vil jo fremtidig Karruseller, baseret paa Fattighjælp, ikke kunne gaa rundt, og Barberstuer heller ikke kunne aabnes, hvad jeg kun kan udtale min Tilfredshed med. Københavns Forsørgelsesvæsen kommer paa Grundlag af den højtærede Ministers Forslag til at revidere sin Forretningssang, hvad jeg tror vil være heldigt efter de Dimensioner, vi nu ved den har antaget.

Om Børneværnsafsnittet skal jeg ikke udtale mig. Jeg er paa adskillige Punkter betænkelig ved den Nyordning, som den højtærede Minister stiller Forslag om, men jeg gaar ud fra, at andre af mit Parti vil udtale sig om denne Sag. Heller ikke skal jeg komme ind paa de forskellige Arter af Hjælp, hvorom der stilles Forslag i §§ 231 ff. Der er dog paa dette Punkt enkelte Oplysninger, som jeg kunde ønske at søge

hos den højtærede Minister. Der siges i § 241, hvor Talen er om fortsat Sygehjælp, at hvis en sygeforsikrets Sygekassenhjælp er opbrugt, har han Ret til af Opholdskommunen at kræve til Kur og Pleje eller til Underhold for sig og sin Familie saa meget, som Sygekassenhjælpen i de 3 foregaaende Regnskabsaar androg. Jeg ved ikke, om jeg har forstaaet det rigtigt, om det har været den højtærede Ministers Mening, at den paagældende i 3 Aar skal kunne kræve saa meget aarligt, som den aarlige Sygehjælp androg, eller om Meningens er den, som jeg maa læse ud af Ordlyden, at han har Adgang til at faa til Pleje og Underhold for sig og Familie Sygekassenhjælpen i de 3 foregaaende Regnskabsaar. Hvis det er den rigtige Forstaaelse, maa jeg spørge den højtærede Minister, indenfor hvilket Tidsrum han har Ret til at kræve denne Støtte; det kan man nemlig ikke se noget om, og det maa vist antages at være af ikke helt ringe Betydning.

Dernæst vil jeg sige, at jeg er en lille Smule betænkelig ved uden videre at udvide den Pligt til at skaffe Bopæl til husvilde i en Kommune, som hidtil i Henhold til Landkommunalloven har paahvilet Landkommunerne, til ogsaa at omfatte Købstadkommunerne. Jeg ved nok, at i Bolignødens Tid har Købstadkommunerne maattet paatage sig Forpligtelsen, man maatte klare sig, som man kunde, og har ogsaa gjort det, og der er vist stor Offervillighed indenfor mange Kommuner ved Løsningen af denne Opgave: Tilvejebringelse af den Livsfornødenhed, som Boligen er. Men naar den højtærede Minister nu vil legalisere denne Pligt ogsaa for Købstadkommunerne under den Form, at Kommunen skal skaffe den husvilde en passende — en passende — Bolig, saa begynder jeg rigtignok at blive betænkelig. Og saa føjes der oven i Købet til, at hvis der opstaar Uenighed om denne Sag — det vil altsaa sige, hvis den vedkommende husvilde siger: Nej denne Bolig passer ikke til mine Forhold; I vil anvise mig et Værelse i en Skole, hvor jeg f. Eks. ikke har Køkken, og jeg har dog Børn, og hvor jeg maa leve i saa nøje Samkvem med Nabofamilien med kun Døren imellem, men det passer ikke mig —, saa skal den vedkommende kunne klage til Amtmanden. Hvad tror man ikke, denne Bestemmelse vilde have ført til, hvis den havde bestaaet for 10 Aar siden? Og til sidst ender man naturligvis hos den højtærede Socialminister, som her i København er første Klageinstans. Hvordan tror den højtærede Minister, det vilde